

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 33, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2012, č. j. 7 Ca 167/2009 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2009, č. j. KRPS-23904-4/ČJ-2009-0100KR-PK, zamítl ředitel žalované ve věcech služebního poměru odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ve věcech služebního poměru (dále též „služební funkcionář“) ze dne 23. 1. 2009, č. 66/2009, jímž byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) na vlastní žádost propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky ke dni 22. 1. 2009. Podle žalované si žalobce musel být vědom toho, že požádal o ukončení služebního poměru, neboť to vyplývá z obsahu jeho písemného podání ze dne 22. 1. 2009. Rovněž žalobce musel vědět, že žádost bude doručena příslušnému služebnímu funkcionáři. Úkon žalobce jednoznačně směřoval k ukončení služebního poměru, byl podpořen i odevzdáním služebního průkazu a služební zbraně. Žádost žalobce byla dne 23. 1. 2009 odevzdána věcně příslušnému služebnímu funkcionáři, jenž akceptoval jeho požadavek ukončit

služební poměr ke dni 22. 1. 2009. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 1. 2009.

Žalovaná zdůraznila, že k ukončení služebního poměru nedošlo svévolným rozhodnutím služebního funkcionáře, nýbrž služební funkcionář postupoval na základě žalobcovy žádosti v souladu se zákonem. Žalobce od okamžiku, kdy odevzdal služební pomůcky, služební průkaz a služební zbraň a odmítl vědomě vykonávat službu, pozbyl potřebná oprávnění k výkonu služby i ke vstupu do budovy Policie České republiky. Žalovaná označila za nezákonný postup žalobce, jenž v dané době zcela zapomněl na služební slib, když nestandardním způsobem svévolně ukončil výkon služby a i služební poměr příslušníka Policie České republiky. Žalovaná uvedla, že zpětvzetí žádosti mohl žalobce učinit do vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, nikoliv až po podání odvolání.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 10. 2012, č. j. 7 Ca 167/2009 - 57, žalobu proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že služební funkcionář je povinen na žádost policisty rozhodnout o jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Na žádost policisty tak učiní i v době kratší, než je uplynutí dvou kalendářních měsíců od doručení žádosti. Spornou skutkovou otázkou byl podle soudu fakt, zda žalobce požádal o propuštění ze služebního poměru k datu 22. 1. 2009 na základě písemnosti ze dne 22. 1. 2009, označené jako *„Sepsání záznamu o odchodu ze školící místnosti - pokyn kpt. Mgr. P. Š.“*, obsahující dva odstavce. V prvním z nich žalobce popisuje konflikt s kpt. Š. během bezpečnostního školení včetně pokynu nadřízeného sepsat záznam o odchodu žalobce ze školící místnosti, což žalobce splnil v prvním odstavci. Ve druhém odstavci žalobce výslovně uvedl, že se rozhodl k dnešnímu dni (tj. 22. 1. 2009) ukončit svůj služební poměr k Policii České republiky, neboť by vzájemné vztahy mezi ním a kpt. Š. mohly poškodit jméno policie. Je si vědom, že ukončení služebního poměru je v rozporu s příslušnou právní normou a je ochoten plně nést za své rozhodnutí ukončit služební poměr k Policii České republiky následky. Dále žalobce v druhém odstavci písemnosti ze dne 22. 1. 2009 uvedl, že v příloze záznamu odevzdává svůj služební průkaz.

Z předmětného záznamu podle soudu vyplývá, že konflikt žalobce s nadřízeným jej přiměl k rozhodnutí ukončit služební poměr ke dni sepsání záznamu dne 22. 1. 2009, což § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona umožňuje. Toto skutkové zjištění žalobce potvrdil v žalobě i při jednání před soudem. Soud vzal za prokázané, že se žalobce o své svobodné vůli rozhodl ukončit služební poměr k Policii České republiky. Proto nejsou důvodné jeho, navíc rozporné, žalobní námitky, že postupoval podle § 45 odst. 1 písm. h) služebního zákona a že služební funkcionář subjektivně nesprávně vyhodnotil jeho rozhodnutí o ukončení služebního poměru.

Rozhodnutí žalobce potvrzují i výslechy svědků kpt. Mgr. Š., úřední záznamy V. Š., skladnice H. M., kpt. Mgr. J. H., plk. Mgr. J. F., založené ve správním spise. Žalobce s pořízením záznamu odevzdal na podatelně územního odboru i svůj služební průkaz, přičemž dispozice se služebním průkazem by nebyla potřebná, pokud by žalobce záznam učinil jen za účelem řešení služebního konfliktu nebo jen ve snaze upozornit na to, že se

rozhodl ukončit služební poměr výhledově. Takové nakládání se služebním průkazem soud označil za nelogické a důvody žalobce za nevěrohodné.

Soud poukázal i na odevzdání služební zbraně a nestandardní odchod ze služebních prostor při ponechání služebního auta v těchto prostorách a na odevzdání klíčů od služebního vozidla mimo služebních prostor. Soud shledal záznamy o chování žalobce za dostatečné a věrohodné oproti rozporným tvrzením žalobce. Soud poukázal i na to, že žalobce neposkytoval součinnost k výzvě k seznámení se s podklady odvolacího rozhodnutí, jakož i na skutečnost, že žalobce nevzal projev své vůle zpět a ani jej v odvolání nevysvětlil. Žalobce pouze popíral existenci žádosti o skončení služebního poměru s tím, že tuto nepodal vůči příslušnému funkcionáři, tedy argumentoval toliko v rovině náležitostí a formality podání.

Výše uvedené podle soudu umocnilo platnost projevu vůle žalobce ukončit služební poměr, přičemž zásadním důkazem je písemný záznam ze dne 22. 1. 2009 opatřený podpisem žalobce a odevzdaný v podatelně. Žalobce své rozhodnutí písemně deklaroval a učinil i další úkony spojené s ukončením služebního poměru, byť nestandardně a v rozporu se služebními předpisy. Toho si však žalobce byl vědom a na průkaz své vážné a svobodné vůle také písemně prohlásil, že plně nese odpovědnost a následky za své rozhodnutí služební poměr ukončit.

Služební funkcionáři pak správně posoudili záznam žalobce jako žádost o ukončení služebního poměru a postoupili ji příslušnému služebnímu funkcionáři, jenž o ní rozhodl. Řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobce o propuštění ze služebního poměru ve smyslu § 178 odst. 1 služebního zákona. Důvodnou tedy soud neshledal ani námitku žalobce, že o zahájení řízení nežádal. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že o ukončení služebního poměru nepožádal příslušného služebního funkcionáře, tedy náměstka ředitele krajského ředitelství Policie České republiky. Žalobce si musel být vědom toho, že žádost o propuštění ze služebního poměru bude odevzdána k rozhodnutí příslušnému služebnímu funkcionáři. Služební zákon neupravuje obligatorní náležitost místa určení žádosti. Teprve převzetí žádosti příslušným služebním funkcionářem, tedy i v případě, že žádost byla učiněna v podatelně či u nepříslušného funkcionáře, má účinky zahájení řízení podle § 178 odst. 2 písm. a) služebního zákona a nezbavuje příslušného funkcionáře oprávnění ani povinnosti o žádosti rozhodnout. Dispozice příslušného funkcionáře se žádostí má význam z hlediska okamžiku zahájení řízení.

Podle soudu není důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ani jeho vydání se zpětnou platností. Ustanovení § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona upravuje okamžik skončení služebního poměru uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po doručení žádosti toliko pro případy, nepožádá-li příslušník o dobu kratší. Žalobce požádal o propuštění ze služebního poměru ke dni 22. 1. 2009 a k tomuto datu bylo jeho žádosti vyhověno. To, že o žádosti žalobce bylo rozhodnuto následující den 23. 1. 2009 a toto rozhodnutí nabylo právní moci doručením dne 26. 1. 2009, skutečně znamená zpětnou účinnost rozhodnutí *ex tunc*, umožňuje ji však § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona.

Podle soudu vycházela napadená rozhodnutí z náležitě zjištěného stavu věci a žalobce neuvedl skutečnosti, které by projev jeho vůle vyvrátily. Soud nepovažoval za

potřebné zopakovat dokazování listinami ze správního spisu a provádět další dokazování výslechem prap. T. E., jehož žalobce v žalobě zmiňuje pouze v souvislosti s převzetím klíčů od služebního vozidla. Námitky žalobce soud označil za snahu zachránit neuvážlivé jednání a svědčí rovněž o rozporuplnosti osobního přístupu žalobce. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl dezinterpretaci služebního zákona. Soud vyložil § 175 odst. 1 služebního zákona tak, že žádost nemusí být podána toliko k příslušnému služebnímu funkcionáři. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že slovo „může“ v uvedeném ustanovení je zapotřebí vykládat jako „musí“, neboť příslušník je oprávněn požádat o propuštění ze služebního poměru pouze svého služebního funkcionáře, nikoliv jakéhokoliv služebního funkcionáře či jakéhokoliv příslušníka Policie České republiky. Uvedené ustanovení přitom neznamená dobrovolnost „místa určení žádosti“; žádost směřující k zahájení řízení o jeho právu nebo povinnosti je možné učinit výhradně u příslušného služebního funkcionáře. Soud to nezohlednil navzdory tomu, že i § 2 odst. 1 služebního zákona upravuje pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru a § 2 odst. 6 citovaného zákona stanoví, kdo jsou služební funkcionáři.

Stěžovatel i ze znění § 37 odst. 1 správního řádu dovodil, že podání podle § 175 odst. 1 služebního zákona lze adresovat výhradně příslušnému služebnímu funkcionáři. Podání nazvané „Sepsání záznamu o odchodu ze školící místnosti“, které soud i žalovaná označily za stěžejní důkaz existence žádosti o propuštění, bylo adresováno kpt. Mgr. P. Š.. Kpt. Š. nebyl služebním funkcionářem ani vedoucím příslušníkem, který je v § 5 odst. 1 služebního zákona definován jako příslušník oprávněný dávat podřízeným příslušníkům rozkazy k výkonu služby, a tedy nebyl ani nadřízeným stěžovatele. Informace o plánovaném ukončení služebního poměru byla podle stěžovatele afektivním jednáním v důsledku konfliktu s kpt. Š., nejednalo se o žádost adresovanou služebnímu funkcionáři. Soud přesto konstatoval, že námitka absence žádosti služebnímu funkcionáři neobstojí z pohledu § 42 odst. 1 písm. m) a § 175 odst. 2 a § 175 odst. 1 služebního zákona. Z ostatních ustanovení služebního zákona však vyplývá, že je nezbytné požádat toho služebního funkcionáře, který je o propuštění oprávněn rozhodnout. Kpt. Š. takovou pravomocí nadán nebyl.

Stěžovatel se neztotožnil se závěrem soudu, podle něhož služební zákon neupravuje obligatorní náležitost místa určení žádosti, při jejímž nedodržení by šlo o neexistující žádost a tedy i o neexistenci oprávnění o žádosti rozhodnout. Nulita žádosti je podle stěžovatele dána absolutním omylem v osobě adresáta žádosti a neexistencí vůle žadatele. O postoupení žádosti příslušnému služebnímu funkcionáři měl být navíc stěžovatel vyrozuměn. Žalovaná buď nemá jasno v tom, kdo je podle zákona o služebním poměru služebním funkcionářem, nebo se snaží zakrýt pravý důvod, který ji vedl ke zneužití jednání stěžovatele k ukončení služebního poměru.

Stěžovatel popřel, že by dne 22. 1. 2009 učinil veškeré kroky k ukončení služebního poměru. Je neobvyklé, aby nadřízení příslušníka přistoupili tak benevolentně k hrubému porušení služební kázně a spekulativně posoudili jeho jednání jako žádost o propuštění ze služebního poměru. Vyjádření stěžovatele *„rozhodl jsem se k dnešnímu dni ukončit svůj služební poměr k Policii České republiky“* přitom nebylo jednostranným úkonem způsobující

automatické ukončení služebního poměru. Služební funkcionář pak není bezmocným vykonavatelem, který musí převzít vůli příslušníka. Absurdní postup služebního funkcionáře byl v rozporu i s § 77 odst. 1 služebního zákona.

Stěžovatel dále namítl, že do dispozice služebního funkcionáře se může dostat pouze žádost adresovaná tomuto funkcionáři. Soud z opatrnosti nepoužil zákonnou formulaci „žádost byla postoupena“, nýbrž formulaci „žádost byla odevzdána“, aby rozpor s dikcí služebního zákona nebyl tak zřejmý. Soud nesprávně dovodil, že vůli příslušníka skončit služební poměr je možné dokázat výpověďmi svědků konfliktu s vedoucím školení. Podle stěžovatele může vzít příslušník svou žádost o propuštění zpět pouze do vydání rozhodnutí; to mu však nebylo umožněno, neboť služební funkcionář žádné řízení nevedl a stěžovateli byl navíc zakázán přístup do objektů Policie České republiky. Soud pochybil, pokud záznam ze dne 22. 1. 2009 považoval za žádost o propuštění ze služebního poměru. Postup stěžovatele nebyl porušením služebních, nýbrž právních předpisů. Bez existence rozhodnutí o ukončení služebního poměru se stěžovatel choval tak, jako by již jeho služební poměr skončil. Jeho jednání přitom nikdo z nadřízených nezabránil, ani je následně nepostihoval. Služební funkcionář se pouze cíleně soustředil na ukončení služebního poměru stěžovatele.

Z rozsudku soudu lze podle stěžovatele dále naznat, že soud shledal jednání stěžovatele nestandardním ukončením služebního poměru „mlčky“, tedy odevzdáním služebního průkazu, služební zbraně a klíčů od služebního vozidla mimo prostor územního odboru. Soud navíc považoval kpt. Mgr. Š. za služebního funkcionáře oprávněného jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, tedy také postoupit žádost příslušníka příslušnému služebnímu funkcionáři. Stěžovatel se neztotožnil s názorem, že při propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona skončí služební poměr uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o propuštění, pokud příslušník nepožádá o dobu kratší. Zákonná doba k propuštění je tak vyloučena teprve rozhodnutím služebního funkcionáře, kterým stanoví jiný termín skončení služebního poměru příslušníka. Soud uvedl, že stěžovatel požádal o propuštění k datu 22. 1. 2009 a k tomuto datu bylo jeho žádosti vyhověno, ačkoliv v uvedený den příslušný služební funkcionář neměl k dispozici ani domnělou žádost stěžovatele a nemohl tak zahájit řízení o jeho propuštění. To se podle § 178 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru zahajuje dnem, kdy je žádost účastníka řízení doručena věcně příslušnému služebnímu funkcionáři.

Tvrzení, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo vydáno dne 23. 1. 2009, označil stěžovatel za nepravdivé, neboť tento den bylo rozhodnutí pouze zpracováno a doručeno stěžovateli bylo až dne 26. 1. 2009; do doby doručení nelze podle stěžovatele rozhodnutí považovat za vydané. Soud uvedl, že rozhodnutí o propuštění nabylo právní moci dne 26. 1. 2009, přičemž podle stěžovatele je v souladu s § 182 odst. 1 služebního zákona v právní moci rozhodnutí, proti němuž nelze podat odvolání. Proto nemohlo být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pravomocné dne 26. 1. 2009 a právní moci nabylo až dne 23. 4. 2009. Soud dovodil, že § 42 odst. 5 písm. c) umožňuje zpětnou účinnost rozhodnutí, to však z uvedeného ustanovení podle stěžovatele nevyplývá. Stěžovatel dále namítl, že mu byl nezákonně vysloven zákaz vstupu do služebních

místností Policie České republiky pouze s poukazem na to, že překážku vstupu si stěžovatel způsobil sám svým osobním rozhodnutím a odevzdáním služebního průkazu.

Služební funkcionář doručil stěžovateli dne 26. 1. 2009 písemnost č. j.: KRPS-10526/ČJ- 2009-0100OP datovanou dne 23. 1. 2009, v níž stěžovateli oznámil, že dnem 23. 1. 2009 obdržel jeho osobní rozhodnutí o skončení služebního poměru s odevzdaným průkazem příslušníka policie a že jeho osobní rozhodnutí ukončit služební poměr ke dni 22. 1. 2009 považuje za žádost o propuštění ze služebního poměru. Současně sdělil, že této žádosti k uvedenému datu vyhovuje. Rozhodování služebního funkcionáře vydané na žádost příslušníka je limitováno skutečnou vůlí příslušníka, avšak za dodržení právních předpisů. Požádá-li tak příslušník o propuštění k datu, k němuž není možné propuštění realizovat, má služební funkcionář vyzvat příslušníka k určení jiného data skončení služebního poměru.

Podání stěžovatele mělo být hodnoceno podle obsahových a nikoli jen formálních kritérií a v případě pochybností měl být vyzván k odstranění vad ve smyslu § 175 odst. 2 služebního zákona, a to včetně adresování podání příslušnému služebnímu funkcionáři. Řízení bylo zahájeno ze zákona ve smyslu § 178 odst. 1 a odst. 2 služebního zákona dne 23. 1. 2009. Žalovaná však v rozhodnutí nebyla schopna identifikovat ani to, kdy a zejména jak bylo řízení o propuštění vlastně zahájeno. Služební funkcionář nesdělil stěžovateli ve zmiňovaném přípise pouze to, že jeho žádost obdržel, nýbrž rovnou této žádosti vyhověl. Není proto zřejmé, čím měl podle názoru žalované služební funkcionář řízení již zahájené znovu zahájit. Stěžovatel je přesvědčen, že byl zkrácen na svých procesních právech ve smyslu § 174 služebního zákona, a proto nemohl objasnit, jak myslel své vyjádření obsažené v záznamu.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2012, č. j. 7 Ca 167/2009 - 57, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s Městským soudem v Praze a uvedla, že stěžovatel se rozhodl ukončit služební poměr sám o své vůli v situaci, kdy byl toliko vyzván k podání vyjádření ke svému jednání při instruktáži k bezpečnostní akci. Rozhodnutí služebního funkcionáře bylo podle žalované vydáno v souladu se služebním zákonem. Výklad služebního zákona ze strany stěžovatele označila žalovaná za účelový. Žalovaná se ztotožnila s tím, že kpt. Š. nebyl služebním funkcionářem, byl však povinen žádost stěžovatele o ukončení služebního poměru postoupit služebnímu funkcionáři s personální pravomocí. Žalovaná ve shodě s Městským soudem v Praze poukázala na to, že stěžovatel učinil dne 22. 1. 2009 veškeré úkony směřující ke skončení služebního poměru. V souladu s § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona musí být příslušník propuštěn, pokud požádá o propuštění. Stěžovatel začal své vlastní rozhodnutí ukončit služební poměr zpochybňovat až po vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Žalovaná proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V replice k vyjádření žalované stěžovatel setrval na svých předchozích tvrzeních.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První kasační námitkou, opakovanou v celé kasační stížnosti, je tvrzená nesprávná interpretace § 175 odst. 1 služebního zákona ze strany správních orgánů i Městského soudu v Praze. Stěžovatel je přesvědčen, že žádost o propuštění ze služebního poměru bylo možné adresovat toliko příslušnému služebnímu funkcionáři, což stěžovatel neučinil, a proto nebylo možné jej propustit ze služebního poměru, neboť jeho žádost o propuštění ze služebního poměru nebyla žádostí adresovanou příslušnému služebnímu funkcionáři. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že služební zákon neupravuje obligatorní místo určení žádosti, tedy podání žádosti výhradně příslušnému služebnímu funkcionáři.

Podle § 175 odst. 1 služebního zákona *„účastník může učinit podání služebnímu funkcionáři, který je oprávněn ve věci rozhodnout, a to písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 3 dnů doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu nebo telefaxu."*.

Podle § 175 odst. 2 služebního zákona *„podání se posuzuje podle svého obsahu. Musí z něj být patrno, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, vrátí jej služební funkcionář účastníkovi, vyzve jej k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu."*.

K námitce stěžovatele, že neučinil zákonem předpokládané kroky k ukončení služebního poměru, Nejvyšší správní soud ve shodě s Městským soudem v Praze uvádí, že stěžovatelův projev vůle ze dne 22. 1. 2009 obsažený v písemnosti nazvané *„Sepsání záznamu o odchodu ze školící místnosti - pokyn kpt. Mgr. P. Š."* nevzbuzuje pochybnosti o tom, že by jím stěžovatel zamýšlel cokoliv jiného, než je ukončení služebního poměru k Policii České republiky. V uvedené písemnosti stěžovatel výslovně uvedl, že: *„...rozhodl jsem se k dnešnímu dni ukončit můj služební poměr k Policii České republiky. Jsem si vědom, že toto ukončení služebního poměru je v rozporu s příslušnou právní normou, jsem ochoten plně nést za mé rozhodnutí ukončit služební poměr k Policii ČR následky. V příloze 1 této písemnosti odevzdávám služební průkaz č. 214416."*. V bezprostřední návaznosti na tento pochybnosti nevzbuzující projev vůle stěžovatel téhož dne odevzdal služební průkaz, služební zbraň i klíče od služebního vozidla a nestandardním způsobem opustil prostory Policie České republiky.

Jelikož žádost o propuštění ze služebního poměru nebyla podána u věcně příslušného služebního funkcionáře, byla dne 23. 1. 2009 v souladu s § 175 odst. 4 služebního zákona postoupena příslušnému služebnímu funkcionáři - náměstku ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, jenž této žádosti vyhověl a propustil stěžovatele ke dni 22. 1. 2009 ze služebního poměru. Stěžovatel se tedy mýlil ve vytrvale opakovaném názoru, že žádost o propuštění ze služebního poměru je možné podat

výhradně příslušnému služebnímu funkcionáři. Již přímo z dikce služebního zákona totiž vyplývá, že nepříslušný služební funkcionář je povinen bezodkladně postoupit podání příslušnému služebnímu funkcionáři. Služební zákon pak sice uvádí, že žádost má být podána k příslušnému služebnímu funkcionáři, nejedná se však o obligatorní určení místa podání žádosti, a proto nemůže nastat situace, kdy by např. odevzdáním žádosti jinému služebnímu funkcionáři tato žádost vůbec nebyla podána.

Nejvyšší správní soud se dále neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že Městský soud v Praze považoval kpt. Š. za služebního funkcionáře oprávněného jednat ve věci stěžovatele. Ve věci nebylo sporu o tom, že kpt. Š. nebyl příslušným služebním funkcionářem k rozhodnutí o žádosti stěžovatele o propuštění ze služebního poměru, a proto postupoval správně, když žádost stěžovatele v souladu se zákonem postoupil příslušnému služebnímu funkcionáři.

Dále je třeba poukázat na to, že podání stěžovatele a i jeho následné jednání jednoznačně a bez pochyb vyjadřovalo vůli stěžovatele ukončit svůj služební poměr u Policie České republiky. Proto nebyl důvod k postupu podle § 175 odst. 2 služebního zákona a tedy nebylo třeba stěžovatele vyzývat k odstranění vad jeho podání. Skutečnost, že žádost nebyla adresovaná příslušnému služebnímu funkcionáři, pak nebylo vadou podání, kterou by bylo zapotřebí odstraňovat výše naznačeným postupem. Nebyl tím založen ani stěžovatelem tvrzený absolutní omyl o osobě adresáta žádosti, v jehož důsledku měla být podle stěžovatele jeho žádost nicotná. Podání stěžovatele, které, jak již uvedly Městský soud v Praze i žalovaná, je třeba posuzovat podle jeho obsahu. Z něho bylo patrno, kdo jej činí, které věci se týká a co se v něm navrhuje, tedy to, co ukládá druhá věta § 175 odst. 2 služebního zákona. Služební funkcionář ve svém rozhodnutí respektoval jasně deklarovanou vůli stěžovatele ukončit služební poměr. V takovém postupu služebního funkcionáře nelze spatřit ani porušení § 77 odst. 1 služebního zákona, podle něhož *„[b]ezpečnostní sbor ani příslušník nesmí výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru zneužívat k újmě jiného účastníka služebního poměru nebo k ponižování jeho lidské důstojnosti“*.

Nejvyšší správní soud je dále toho názoru, že stěžovatele bylo možné propustit ze služebního poměru se zpětnou účinností ke dni 22. 1. 2009, a to s ohledem na § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona, podle něhož skončí služební poměr uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o propuštění, jestliže služební funkcionář nerozhodne na základě žádosti příslušníka o době kratší. V souzené věci požádal stěžovatel o propuštění ze služebního poměru ke dni podání žádosti, což doprovodil odevzdáním služebního průkazu, služební zbraně a klíčů od služebního vozidla. Lze tedy vycházet z toho, že dne 22. 1. 2009 stěžovatel jednoznačně, byť ne zcela standardním, avšak současně pochybnosti nevzbuzujícím způsobem, projevil svou vůli nadále nepůsobit ve služebním poměru příslušníka Policie České republiky. V případě takového jednání stěžovatele nebylo v zájmu žádné ze stran, aby jeho služební poměr nadále trval a nebylo důvodu nevyhovět žádosti stěžovatele o propuštění ze služebního poměru k datu, které uvedl, a jež bylo současně datem, k němuž se stěžovatel přestal chovat v souladu se služebním slibem (dříve služební přísahou).

V další kasační námitce stěžovatel zpochybnil, že rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru bylo vydáno dne 23. 1. 2009, neboť mu bylo doručeno až dne 26. 1. 2009. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné tento názor stěžovatele korigovat. Nejprve je zapotřebí uvést, že navzdory tomu, že služební zákon neobsahuje výslovný odkaz na subsidiární použití správního řádu pro řízení ve věcech služebního poměru, ustálená judikatura správních soudů toto použití připouští. Lze přitom odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 74/2011 - 57, nebo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 Ads 153/2011 - 75, oba dostupné na www.nssoud.cz. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí *„předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti se tato skutečnost vyznačí slovy „Vypraveno dne:“*. V souzené věci převzal stěžovatel rozhodnutí služebního funkcionáře osobně; je tedy třeba mít za to, že toto rozhodnutí bylo předáno k doručení dne 26. 1. 2009 a tedy tento den je dnem jeho vydání (přičemž den 23. 1. 2009 je dnem vyhotovení rozhodnutí). Tato skutečnost však nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů či soudu ani na skutečnost, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo v souladu se zákonem vydáno na základě žádosti stěžovatele se zpětnou účinností.

Pokud jde o stěžovatelem zpochybňované tvrzení Městského soudu v Praze o tom, že rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru nabylo právní moci dne 26. 1. 2009, pak se Nejvyšší správní soud ztotožnil se stěžovatelem v tom, že rozhodnutí služebního funkcionáře nenabylo právní moci dne 26. 1. 2009, neboť toho dne bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí služebního funkcionáře, jímž byl propuštěn ze služebního poměru. Podle § 182 odst. 1 služebního zákona pak je v právní moci rozhodnutí, proti němuž nelze podat odvolání. Proti rozhodnutí ze dne 23. 1. 2009 však bylo přípustné odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 20. 4. 2009. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru tak nabylo právní moci až doručením rozhodnutí o odvolání dne 23. 4. 2009. Toto drobné pochybení Městského soudu v Praze však nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

Na základě všech shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu